δὲ τὸ ἀγγεῖον ὅπου τὸ τοῦ σφαττομένου ἱερείου αἷμα ἐδέχοντο κτἑ. — *οἱ Ἀττικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσιν.*

4. *Ἄλλως. Ἀμνίον τὸ ἀγγεῖον τοῦ ὑποσφάγματος· Νίκανδρος δὲ καὶ Θεοδωρίδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προφέρονται ἀσυνδέτως δάμνιον· Πορσίλλος δὲ ὁ Ἱεραπύτνιος παρὰ τοῖς Ἱεραπυτνίοις κτἑ.*

De Scholiast leert ons derhalve, dat *δ' ἀμνίον* in de Glossen van ZENODOTUS onder letter Δ was geplaatst (HESYCH. *δάμνια. θύματα, σφάγια*), waaruit volgt, dat het *δάμνιον* van NICANDER en THEODORIDAS de lezing van den tekst van ZENODOTUS is. Dat hier Homerische Glossen bedoeld worden, waaraan Prof. OSANN (P. 8) twijfelt, is, dunkt mij, uitgemaakt; want *δάμνιον* kan alleen uit eene verkeerde opvatting van onze plaats van HOMERUS ontstaan zijn.

Dr. W. G. PLUYGERS.

BLADVULLING.

Op de aardige plaats bij ARISTOPHANES in de *Ridders* vs. 537 vlgg. (DINDORF, *Poetae Scenici Graeci*):

οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ ϛυφελιγμούς·
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριϛίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου ϛόματος μάττων ἀϛειοτάτας ἐπινοίας·
χοὖτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τότε μὲν πίπτων, τότε δ' οὐχί.

hinderde mij altijd het onverstaanbare woord *κραμβοτάτου*. Daar echter dit woord eene bepaling is van *ϛόματος*, daar het tegenover *ἀϛειοτάτας ἐπινοίας* staat, daar bovendien kool een voedsel der armen was (vgl. ANTIPHANES bij ATHEN. IX. p. 370) en het geheele beeld aan een maaltijd ontleend is, kwam ik op de gedachte, of bij KRATES, den vrijgelatene, de ware lezing ook de volgende zijn kon († en Γ voor T, vgl. B. 737. 710):

ἀπὸ κραμβοφάγου ϛόματος μάττων ἀϛειοτάτας ἐπινοίας.

Vgl. onder anderen *Acharn.* 872:

ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.

L., 5 *Dec.* 1851. E. J. K.